

1 Johannes 2: 12-14

In het tekstgedeelte dat we zojuist gelezen schrijft Johannes, zo lijkt het, drie verschillende groepen mensen aan. Hij heeft het over kinderen (NBG kinderkes), vaders en jonge mannen (NBG jongelingen). Ik heb dit ook wel vaker zo horen uitleggen. Je hebt kinderen, jongelingen en vaders in het geloof.

Toch meen ik dat Johannes niet drie groepen maar twee groepen aanspreekt, de vaders en de jonge mannen.

En die mening heb ik omdat het woord 'kinderen' heel vaak wordt gebruikt in deze brief. Johannes is op hoge leeftijd gekomen. Hij is niet alleen oudste qua functie, maar ook qua leeftijd. En omdat iedereen in de gemeente wel jonger zal zijn dan hij is en hij bovendien de leider is, is het niet zo gek dat hij hen kinderen noemt. Zondag heb ik in de preek trouwens gezegd dat Jezus zijn discipelen ook 'kinderen' noemt (Joh.21:5). Een niet ongebruikelijke manier van zeggen.

Met 'kinderen' bedoelt Johannes gewoon alle gelovigen van de gemeente die hij aanschrijft. Misschien is het wel goed om even mee te kijken. Johannes gebruikt het woord 'kinderen' namelijk ook in : 2:1, 2:18, 2:28, 3:7, 3:18.

En op al deze plaatsen bedoelt Johannes gewoon alle lezers. Niet een specifieke groep kinderen in het geloof in de gemeente.

En daarom ga ik er vanuit dat het in ons tekstgedeelte ook zo bedoeld is. Met kinderen bedoelt hij alle gelovigen. Eerst zegt Johannes dus iets tot alle gelovigen, de kinderen. En vervolgens zegt hij iets tegen de 'vaders', dat zijn de ouderen in de gemeente, die waarschijnlijk ook geestelijk al verder zijn dan de 'jong gelovigen' in de gemeente. En hij spreekt dus ook deze jongeren, die waarschijnlijk ook jong gelovig zijn, aan.

Wat zegt hij tegen alle gelovigen, de kinderen?

Het eerste dat hij tegen iedereen zegt is: Uw zonden zijn u vergeven! (12) Dat geldt voor iedereen in de gemeente, de vaders en de jongelingen. Wie tot geloof in Jezus Christus is gekomen, wie ontdekt heeft dat Hij de verlosser van de wereld is, die aan het kruis van Golgotha onze zonden droeg en de weg weer vrij heeft gemaakt tot het hart van de Vader, mag de zekerheid kennen dat zijn of haar zonden weg zijn. Je zonden zijn van je af genomen. Jezus nam ze op zich. Je zonden hoeven geen belemmering zijn om tot God te komen. Vandaar dat Johannes in vs. 13 tegen dezelfde kinderen zegt dat ze de Vader kennen. Voor iedere gelovige geldt dat God

zich als een Vader heeft laten kennen. Dat geldt dus voor de kinderen, voor iedere gelovige.

En binnen die kring van kinderen spreekt Johannes nu de verschillende generaties aan in de gemeente, de vaders (en moeders!) en de jonge mannen (en vrouwen!). Van de vaders zegt hij dat ze Hem kennen die van de beginne is. Daarmee bedoelt Hij Gods Zoon, de Here Jezus. Johannes heeft zowel in zijn Evangelie als in deze 1^e brief betuigd dat Jezus het Woord des levens is, dat van den beginne was. (1:1) De vaders kennen de Here Jezus.

En van de jongeren zegt hij dat ze de boze overwonnen hebben en dat ze sterk zijn en dat het Woord van God in hen blijft.

Natuurlijk bedoelt Johannes niet te zeggen dat de vaders de boze niet hebben overwonnen en dat de jongeren de Zoon niet kennen. Johannes' woorden zijn niet exclusief bedoeld. Want dat zou de generatiekloof in de gemeente onoverbrugbaar maken. En dat mag nooit het geval zijn in de gemeente van de Here Jezus.

Het is eerder zo dat Johannes tot de oude generatie zegt: zet je nu niet af tegen de jongeren in de gemeente, wanneer ze enthousiast aan het geloof uiting geven.

Beschouw hen niet als zwakkelingen bij wie het geloof niet veilig is. Nee, zij hebben de boze overwonnen. Ze zijn sterk. Gods Woord woont in hen. Vertrouw daar nu maar op! Durf dat los te laten en aan God over te laten.

En tot de jongeren zegt hij: kijk nou niet op de ouderen neer. Veracht hen niet omdat ze volgens jullie niet meer zo goed kunnen meekomen. Want ze kennen Gods Zoon. En daar gaat het toch om. Dat is het belangrijkste!

Door van beide groepen de positieve punten te noemen en van hen samen te zeggen dat hun zonden vergeven zijn en dat ze de Vader kennen, ondergraaft Johannes de mogelijkheid van een generatieconflict en draagt hij bij aan de wederzijdse aanvaarding van de generaties in de gemeente. Zo hoort het te gaan. Ouderen moeten geen front tegen jongeren vormen. Ze moeten jongeren niet afkraken, maar zich afvragen: wat drijft hen? Zijn ze in de kracht van de Heer bezig de boze te overwinnen? Zijn ze gegrepen door Gods Woord en willen ze zich daardoor laten leiden? Als ze dat proeven hoeven ze niet bang te zijn voor een wat andere stijl of aanpak.

En jongeren moeten niet afknappen op de in hun ogen ouderwetse ideeën van de ouderen. Daar moeten ze doorheen kijken. Ze moeten ontdekken dat die ouderen een band met Christus hebben. En als ouderen en jongeren elkaar op dat niveau

leren kennen en ontmoeten, leren ze ook elkaar aanvaarden en vertrouwen. Want wat ze gezamenlijk hebben – de vergeving van zonden dankzij de Here Jezus Christus en dankzij Christus mogen weten dat God hun Vader is – is veel wezenlijker dan de onderlinge accentverschillen.

Ik noem dat vaak het verschil tussen inhoud en verpakking. Als het om inhoud gaat dan moeten we het eens zijn in de gemeente. In feite is inhoud 'alles wat met onze verlossing te maken heeft'.

God is onze Schepper, we zijn goed geschapen door Hem. De mens is in zonde gevallen, heeft verlossing nodig. God heeft in die verlossing voorzien door Zijn Zoon te sturen. Christus nam onze zonden op zich en overwon de dood. Daarna ging Hij naar de hemel vanwaar Hij terugkomt om de hele schepping te verlossen. Er zal een nieuwe aarde komen onder een nieuwe hemel.

Dit zijn fundamentele feiten en deze zijn onopgeefbaar. Dat is inhoud.

Maar er zijn ook heel veel dingen die niet zozeer inhoud zijn, maar verpakking. Hoe vul je de diensten in? Welke liederen zing je? Wat doe je op zondag? Hoe ga je gekleed? Kortom, hoe geef je invulling aan je leven als gelovige?

Daarin geeft Gods woord veel meer ruimte dan gelovigen elkaar soms gunnen. En daarin kunnen jongeren en ouderen ook verschillen.

De oude Johannes roept op tot verdraagzaam, tot liefde. Vaders en jongelingen moeten elkaar verdragen omdat ze beiden kinderen van de Vader zijn. Kinderen van één gezin. En binnen dat gezin wil de Geest ons vormen tot mensen die zich inspannen voor elkaars redding, zoals Jezus dat ook deed. Liefde, geduld en zachtmoedigheid zijn vruchten van de Geest, die mogen groeien in ons leven. En of deze vruchten gegroeid zijn wordt zichtbaar als ouderen de jongeren ruimte geven en als jongeren respect hebben voor de ouderen. Zo mogen we andersdenkenden zien in de gemeente. Niet als problemen, maar als kansen om zelf te groeien in liefde, geduld en zachtmoedigheid. Ik hoop en bid dat deze vruchten van de Geest onze gemeente mogen sieren.

AMEN